

Милостивъ бѣ нашиятъ Али —
той магаренцето съжали
и си рече: „Да си не играя,
нѣма то горкото да изтрае,
ами по-добре товара скжпъ
да привържа азъ на своя грѣбъ!..“

Речено — направено. Тогасъ
яхна той магарето завчасъ.
Но — не смушкалъ още съсъ краката,
бедното животно се заклати
и, жаловно като изрева,
падна възъ крайпжтната трева.

„Чудно нѣщо“, речи си Али,
„врѣхъ товаръ го яхахъ по-преди
и препускаше пакъ бърже-бърже,
а сега и самъ не ме удържа!
Скоро всичко въ тоя свѣтъ старѣй —
остарѣ ми муленцето, брей!“

